

ЧИ ВАРТО РЕМСТВУВАТИ НА ДОЛЮ?

Така звичайна всім картинка
Для українського села...
Була б якби на возі жінка,
Чи хоч би стежечкою йшла,

Однак коняка лиш пасеться,
Запряжена в порожній віз,
І тин міцний, що ще не гнеться,
Й трава, мабуть, чекає кіс.

На возі чисто, й соломинки
Нема, мов вітерцем здуло,
Та й віз без задньої частинки,
Немов її там й не було.

Коняка в упряжі нелегко
Траву рідку й низьку щипа,
Он соковита недалеко,
Але незручно діставать.

Коняці нікуди подітись,
Як й безталанному мені,
Адже нема за що вхопитись,
На жаль прийшли часи сумні.

Хоч сумно на життя дивитись,

Де я стою у самоті,
Прийдеться віз пустий котити...
Невже це те, що я хотів?

Везти його мені самому,
Чекаючи колись кінця,
Через роки і через втому
Стирати смуток із лиця.

Не буду ремствувать на долю,
Бо сам її я вибирав,
Прилюдно плакати не дозволю,
Все при мені, що назбирав.

Дата написання вірша: 2026-07-30